

[Bjørn Elmquist]

forpligtelser på, som vi indgår i EF, kan man se, vi hører med fremme i allerforreste række. Vi er det land, som sjældnest får en hævet pegefinger fra Kommissionen, og vi er det land, der sjældnest bliver trukket for EF-Domstolen for ikke at overholde vore traktatlige forpligtelser, så vi er i den henseende et udmærket europæisk land. Det er derfor, vi så nøje overvejer de forpligtelser, vi påtager os, før vi gør det, så vi kan være sikre på, at vi overholder dem.

I mit parti er vi meget glade for, at Spanien og Portugal bliver medlemmer. Vi mener, det kan være med til at styrke det spæde og nye demokrati, som findes på den iberiske halvø, og vi mener også, at Spanien og Portugal kan tilføre EF nye kvaliteter.

Når det kommer til en overvejelse om, hvad det fremtidige europæiske samarbejde skal omfatte, er vi ganske på linje med det, andre har sagt: der skal ikke være dobbelt anvendelse, der skal ikke være dobbelt arbejde. De ting, som allerede gøres udmærket i andre europæiske samarbejdsorganisationer, skal ikke tages op i en EF-sammenhæng bare for at styrke det i den henseende.

Vi mener også, at sikkerhedspolitikken ligger godt i NATO. Vi har intet imod, at der drøftes sikkerhedspolitiske aspekter i en europæisk sammenhæng, det være sig i NATO-sammenhæng eller under EPS – dér har vi ingen religiøse anfægtelser, forstået på den rigtige måde – men vi synes, det vil være rigtigst at fastholde det i en NATO-sammenhæng.

Dérfor er det en konkret, praktisk og effektiv taktik, der skal lægges for dagen, når det kommer på det europæiske topmøde, men uden at vi af den grund i mit parti vil være med til at tabe nogen af visionerne.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Hr. Bjørn Elmquist fremkom med noget, som vist beroede på en misforståelse, og den vil jeg i hvert fald for mit eget vedkommende gerne rette. Det er rigtigst, som hr. Bjørn Elmquist konstaterede, at vi er mange EF-modstandere, som ikke mener, at Danmark bør sidde med ved bordet i et spørgsmål om unionsforhandlinger, og det vil jeg vende tilbage til senere, men hr. Bjørn Elmquist går fejl, når han siger, at EF-modstanderne skul-

le have en interesse i disse diskussioner om to tempi eller hr. Ivar Nørgaards muntre køkken osv. Det er en hel misforståelse. Det er hr. Ivar Nørgaard og hans EF-tilhængere, som har disse forestillinger. Det er ikke noget, der vedrører EF-modstanderne. Jeg er ikke interesseret i, at en union skal dannes ved, at landene nærmer sig unionen i to tempi. Jeg er heller ikke interesseret i, at unionen skal dannes på den måde, at den gradvis bygges op af en hel masse forskellige à la carte-samarbejder, som så på længere sigt smelter sammen i en union. Det har intet med EF-modstanderne at gøre.

Gade (SF):

Med Dooge-udvalget har de unionslystne af EF-landene for alvor fået sat kød på alle de mange mere eller mindre løse tanker om union, som har præget EF fra Davignon-rapport over den højtidelige erklæring fra Stuttgart og EF-Parlamentets vedtagelse af Spinelli-planen. I Dooge-rapporten tales der således om virkelig politisk enhed, om etablering af et socialt Europa – og det betyder, at EF skal føre socialpolitik, ikke at EF-landene skal opføre sig mere socialt, hvis nogen skulle være i tvivl – om stræben efter en fælles identitet udadtil, om at inddrage sikkerhedspolitik og forsvar i EF og om at indskrænke eller ophæve vetoretten samt give EF-Parlamentet og Kommissionen mere magt. Altså, en rigtig EF-gyser.

I dag skal vi drøfte grundlaget for de forhandlinger, som regeringen skal føre om unionsplanerne. Og i den forbindelse kan det være interessant at se lidt på forløbet indtil nu. Den første delrapport nægtede regeringen som bekendt at udlevere til markedsudvalgsmedlemmerne, og senere spillede udenrigsministeren ud med sin berømte Randers-tale, hvor han opfordrede os herhjemme til: »at mande os op og bekende os som sande europæere. Ellers risikerer vi at blive rangeret ud på et sidespor, når det europæiske tog kører videre«.

Senere meldte fire ministre sig under Guldbergs unionsfaner og understregede derved tvivlen om, at regeringen holdt fast ved første del af 28. maj-dagsordenen fra sidste år. Statsministeren kaldte sine ministre til orden, men det er klart, at der er grænser for, hvor helhjertet alle regeringens partier